

Arrest

nr. 289 051 van 17 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Voogd: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat voogd X, als wettelijk vertegenwoordiger van X (hierna: verzoekende partij), die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2005.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 15 februari 2021. Op dezelfde dag dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 december 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 23 mei 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Je verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtoun en soennitische moslim te zijn. Je bent geboren en opgegroeid in het dorp Roshakhel, behorend tot Laghorjo in het district Kot, provincie Nangarhar. Je bent drie jaar naar school geweest en je hebt koranles gevolgd, maar je stopte daarmee omdat er veel gevechten waren in je regio. Je werkte op de landbouvvelden van je familie. Je oudere broer ([M.] A.) werkte bij het leger of de politie in het district Shinwar. Ook enkele andere familieleden van jou, zoals ooms en neven, werkten voor de overheid. Op een dag, mogelijk toen je twaalf tot veertien jaar oud was, was er een bomexplosie in jullie gastenverblijf. Je broer [A.], een neef van jou en een neef van je vader kwamen hierbij om het leven. Je broer [A.] geraakte gewond. Hij werd naar het ziekenhuis gebracht en keerde daarna terug naar zijn werk. Later vroegen de taliban aan je vader om jou te laten aansluiten bij hen. Ze stuurden ook een dreigbrief waarin jij en je broer [A.] gevraagd werden aan te sluiten. Na overleg tussen je vader en [A.] besloot je familie dat je het land moest verlaten. Je reisde illegaal via Iran en Turkije naar Europa. Na een reis van een jaar kwam je aan in België op 15 februari 2021 en diende je die dag een verzoek om internationale bescherming in. Na je vertrek deden de taliban navraag naar jou en [A.] bij je familie. Je weet niet waar [A.] verblijft of wat hij doet sinds de machtsovername door de taliban. Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban omwille van de eerdere gebeurtenissen en omdat mensen die naar Europa komen als ongelovigen worden beschouwd. In België verhuisde je naar een ander opvangcentrum omwille van enkele problemen in het opvangcentrum. Uit informatie van Fedasil blijkt dat je overgeplaatst werd omwille van disciplinaire redenen nadat je onder meer ramen in het opvangcentrum gebroken had. Ter ondersteuning van je verzoek legde je je taskara, een dreigbrief en twee enveloppen neer. Je legde tevens kopieën neer van de volgende documenten: drie opleidingscertificaten van je broer [A.], bankkaart van [A.], werkbadge van [A.], 30 foto's van [A.], werkattest van [A.], taskara van [A.] en taskara van je vader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen. Na onderzoek van de door jou ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stelt het CGVS vast dat jou niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. Je bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban. Je slaagde er echter niet in deze vrees aannemelijk te maken. Je verklaarde dat de taliban eisten dat jij en je broer [A.] zouden aansluiten en dat dit de aanleiding tot je vertrek was (CGVS, p. 14). Je slaagde er echter niet in deze poging tot gedwongen rekrutering aannemelijk te maken. Er dient vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep

werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. Je gaf aan dat de taliban jou wilden rekruteren om je in te zetten voor een zelfmoordaanslag en het dragen van bommen (CGVS, p. 14). Als zowel je broer als andere familieleden van jou, zoals je ooms en je vaders neef, voor de Afghaanse veiligheidsdiensten en andere overheidsdiensten werkten, zoals jij verklaarde (CGVS, p. 8, 9, 13), is het echter weinig aannemelijk dat de taliban net jou zouden willen rekruteren, laat staan dat ze je een belangrijke taak zoals het plegen van een zelfmoordaanslag zouden toevertrouwen. Voorts is het frappant dat je nauwelijks iets weet over de inhoud van de door jou neergelegde dreigbrief die de taliban naar jullie stuurden (CGVS, p. 12-13). Je weet enkel dat de brief gaat over de vraag om je broer en jou te laten aansluiten, maar meer dan dat weet je niet. Dat je de brief meteen na ontvangst in België in bewaring gaf in het opvangcentrum vergoelijkt je onwetendheid niet. Je had immers een foto kunnen nemen van de brief of op een later moment kunnen vragen om de brief te bekijken. Het is tevens opmerkelijk dat je wel weet dat de taliban je vader, ooms en neven aanspraken over je aansluiting, maar dat je geen idee hebt wanneer ze dit deden, wat de geloofwaardigheid van de rekruteringspoging aantast (CGVS, p. 14-15). Het is voorts opmerkelijk dat de taliban in de laatste periode voor je vertrek jou probeerden te rekruteren door een brief te bezorgen en je familie aan te spreken, terwijl uit je verklaringen blijkt dat in de laatste periode voor je vertrek ISKP (Islamitische Staat van de Provincie Khorasan, ook gekend onder de naam Daesh) de macht had in je regio Laghorjo. Je verklaarde immers dat in die periode de mensen met de zwarte vlag de macht hadden, en uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de zwarte vlag gebruikt wordt door ISKP (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). Geconfronteerd hiermee zei je slechts ontwijkend dat je niet weet of het Daesh of de taliban waren en dat iedereen het had over de taliban (CGVS, p. 14). Je verklaringen over je regio in de periode voor je vertrek roepen nog verdere twijfels op. Zo weet je wel dat er soms een witte vlag en soms een zwarte vlag was in Kot, maar heb je geen idee van wie die vlaggen waren of waarvoor die stonden (CGVS, p. 10). Je kon wel aangeven dat de mensen met een witte vlag tegen het leger en de overheid streden en de mensen met een zwarte vlag iedereen viseerden – je kon zelfs een aantal namen opnoemen van personen die gedood werden door hen - maar gevraagd naar Daesh in Kot zei je slechts vaagweg “Daesh, die naam komt me bekend voor maar ik weet daar niets over. De 2 vlaggen, ofwel de witte of zwarte behoorde tot hen.” (CGVS, p. 11). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat ISKP de laatste jaren voor je vertrek sterk aanwezig was in Kot en dat de strijd tussen de overheid en ISKP een grote invloed had op het leven van gewone burgers (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). Over Haji Hayat Khan wist je enkel te vertellen dat hij een stamhoofd was, nochtans blijkt uit toegevoegde informatie dat deze in 2018 vermoorde prominente persoon in Kot een lokale militia mobiliseerde en tegen ISKP streed. Dat je jong was toen je Afghanistan verliet en je niet bezighield met wat er allemaal gebeurde vergoelijkt je onwetendheid niet (CGVS, p. 11). Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd, je bent immers nog minderjarig, kan verwacht worden dat je op de hoogte bent van basisinformatie met betrekking tot je regio, zoals welke groeperingen er prominent aanwezig waren en welke ervan respectievelijk een witte en een zwarte vlag gebruikten. Ook je verklaringen met betrekking tot landbouw roepen twijfels op over de geloofwaardigheid van je verklaring enkel in de regio Laghorjo verbleven te hebben. Zo werkte je sinds je kindertijd op de velden, maar gevraagd wat je in de periode van het persoonlijk onderhoud, met name in het begin van de winter, zou doen op de velden, zei je dat je het allemaal vergeten bent omwille van de moeilijkheden van de reis (CGVS, p. 6). Nochtans haalde je op geen enkel ander moment geheugenproblemen aan en legde je ook geen stukken neer ter staving van geheugenproblemen. Gevraagd of jullie ooit problemen hadden met de teelt van groenten, antwoordde je ontkennend, zei je dat je dat allemaal niet weet, dat er misschien iets gebeurde waardoor de opbrengst niet goed was maar dat je het je niet herinnert (CGVS, p. 6). Je kon slechts aangeven dat er soms wormen waren. Dat de teelt voor eigen gebruik was vergoelijkt je onwetendheid niet, ook in dat geval kan immers verwacht worden dat jullie naast de aanwezigheid van wormen geconfronteerd werden met andere problemen met betrekking tot de teelt, oogst e.d. Als je daadwerkelijk gedurende jaren op jullie velden werkte – de laatste tijd zelfs met een grotere verantwoordelijkheid gezien je vader niet meer kon werken door ziekte – is het weinig aannemelijk dat je zo weinig weet over het landbouwwerk en de teelt (CGVS, p. 6). Dat je laaggeschoold bent vergoelijkt je beperkte kennis niet, dit betreft immers jouw dagelijkse leven en bezigheden. Je verklaringen roepen dan ook ernstige twijfels op met betrekking tot je bewering tot je vertrek uit Afghanistan in Kot gewoond te hebben, wat dan ook de geloofwaardigheid van je asielrelaas, dat zich in Kot afspeelt, aantast. Geconfronteerd hiermee bleef je echter volhouden dat je steeds in Kot woonde en haalde je slechts aan dat je jong was toen je Afghanistan verliet (CGVS, p. 11). Zelfs als het geloofwaardig zou zijn dat je enkel in Kot verbleven hebt, dient opgemerkt te worden dat je verklaringen over je vermeende problemen daar geenszins overtuigen. Hierboven werd reeds uiteengezet waarom de poging tot gedwongen rekrutering van jou niet aannemelijk is. Ook je verklaringen met betrekking tot de explosie in jullie gastenhuis, waarbij onder meer je broer [A.] omkwam, overtuigen niet. Zo is het

frappant dat je geen idee hebt wanneer dit incident gebeurde (CGVS, p. 7). Hoewel het CGVS op verschillende manieren hiernaar peilde, slaagde je er niet in aan te geven hoelang voor je vertrek [A.] overleed (CGVS, p. 7). Je zei slechts dat het misschien gebeurde toen je 12 tot 14 jaar oud was, maar herhaalde nogmaals dat je geen idee hebt (CGVS, p. 7). Het is bevreemdend dat je enerzijds wel weet dat je 14 jaar was bij vertrek uit Afghanistan, maar anderzijds geen tijdsaanduiding van de explosie en het overlijden van je broer kan geven, hoewel dit nochtans belangrijke gebeurtenissen moeten geweest zijn in je leven (CGVS, p. 11). Je verklaarde dat je zelf thuis was toen de explosie gebeurde, maar toen je gevraagd werd te beschrijven wat jij toen gezien en gehoord hebt, zei je dat je het niet heel helder herinnert omdat je jong was en gaf je slechts een droge opsomming van wie overleed en wie gewond werd (CGVS, p. 13). Zelfs als je jong was ten tijde van het incident kan echter verwacht worden dat je een meer doorleefde beschrijving van je eigen beleving en herinneringen zou kunnen geven. Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd kan jouw jonge leeftijd de weinig doorleefde beschrijving van het incident niet vergoelijken. Voorts is het opvallend dat je talrijke kopieën van documenten van je broer [A.] neerlegt, maar dat er naar jouw zeggen geen documenten bestaan met betrekking tot de medische behandeling die [A.] kreeg na de explosie (CGVS, p. 14). Bijgevolg slaagde je er niet in het CGVS ervan te overtuigen dat je familie het slachtoffer was van een geviseerde aanval door de taliban omwille van het werk van je broer en ooms. Bovendien slaagde je er niet in hard te maken dat je broer [A.] tot de machtsovername door de taliban voor de Afghaanse veiligheidstroepen werkte. Zo weet je weinig over zijn job. Je verklaarde bij het CGVS dat hij bij de politie werkte als hoofd van de religieuze dienst (CGVS, p. 8-9). Je kon echter helemaal niet aangeven wat de job van [A.] als hoofd van de religieuze dienst inhield en wat hij deed (CGVS, p. 8). Je verklaarde dat hij soms naar conflictregio's en gevechten trok, maar je weet niet wat hij daar als hoofd van de religieuze dienst deed (CGVS, p. 8). Nochtans kwam je broer elke maand of om de twee maanden naar huis, waardoor je geregeld contact had met hem (CGVS, p. 9). Je bewering dat je broer hoofd van de religieuze dienst was wordt niet gestaafd door de door jou neergelegde documenten, op de werkbadge staat immers "assistent medewerker" vermeld als rang (CGVS, p. 12). Je zei dat je broer in Shinwar werkte, maar je hebt geen idee op wat voor een plaats hij daar werkte (CGVS, p. 7-8). Hij zou ook naar andere plaatsen geweest zijn om te vechten, maar je weet niet naar welke plaatsen (CGVS, p. 8). Gevraagd bij welke soort politie je broer werkte, zei je "Geen idee, grenspolitie" (CGVS, p. 8-9). Toen het CGVS verdere verduidelijking vroeg, zei je dat je het niet weet, maar dat je toen zoiets gehoord hebt en dat het ook een beetje te zien is aan het uniform op zijn foto's (CGVS, p. 9). Het CGVS merkt op dat je bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat [A.] bij het leger werkte (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Toen het CGVS jou erop wees dat de werkbadge van [A.] van het leger is zei je slechts dat de politie en het nationale leger allemaal hetzelfde zijn en dat je het zelf ook niet precies weet (CGVS, p. 12). Het CGVS is zich ervan bewust dat een groot deel van het personeel van de Afghan Border Police (ABP) in 2017 getransfereerd werd van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar het Ministerie van Defensie en daarna gekend was onder de benaming Afghan Border Force (ABF) (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dit kan verklaren waarom een aantal van de neergelegde documenten verwijzen naar de politie en andere naar het leger, maar dit vergoelijkt je gewijzigde verklaringen en je onwetendheid niet. Als je broer daadwerkelijk sinds jij nog heel klein was voor de Afghaanse veiligheidstroepen werkte en geregeld naar huis kwam kan immers verwacht worden dat je weet voor welke instantie je broer werkte, ook als dit gewijzigd zou zijn in de loop der jaren. Zelfs indien het geloofwaardig zou zijn dat je broer [A.] tot de machtsovername door de taliban voor de Afghaanse veiligheidstroepen werkte – quod non - kan niet aangenomen worden dat jij bij terugkeer naar Afghanistan enkel omwille van de vroegere tewerkstelling van je broer vervolging zou kennen of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. De door jou aangehaalde problemen met de taliban zijn immers niet geloofwaardig (zie supra). Voorts is er na jouw vertrek niets gebeurd met jouw familie (CGVS, p. 15). Je geeft slechts aan dat men navraag deed naar jou en [A.] bij je familie, dat ze voor de rest niet zeiden en dat ze vrouwen met rust laten en niets hebben tegen zieke en bejaarde mensen (CGVS, p. 15). Als jij een risico op vervolging of ernstige schade zou lopen omwille van het werk van je broer kan echter verwacht worden dat je familie ook repercussies zou ondervinden, zeker gezien de afwezigheid van jou en [A.]. Met betrekking tot je broer [A.] dient voorts opgemerkt te worden dat je bewering niet te weten waar hij nu is en in welke omstandigheden hij leeft weinig overtuigend is (CGVS, p. 7-8). Uit je verklaringen blijkt immers dat je na je komst naar België aanvankelijk enkel contact had met [A.], dat je een maand na de machtsovername door de taliban éénmaal via je familie contact gehad hebt met [A.] en dat je familie contact (gehad) heeft met [A.], die aan je ouders een gsm bezorgde (CGVS, p. 8). Bovendien dient opgemerkt te worden dat je maternale oom [M. T.] (O.V. 7.720.419, CGVS 13/14253) in België verblijft (CGVS, p. 9). Ook hij heeft na de machtsovername nog contact gehad met je moeder (CGVS, p. 9). Het CGVS acht het gezien deze elementen dan ook weinig aannemelijk dat je helemaal geen nieuws zou hebben over de recente leefomstandigheden van [A.] en dat je moeder jou enkel zou gezegd hebben dat het goed gaat met hem (CGVS, p. 8). Het CGVS wijst

er voorts op dat je verklaringen met betrekking tot je familie vraagtekens oproepen. Zo dient erop gewezen te worden dat je bij de aanmelding voor je verzoek om internationale bescherming verklaarde twee broers ([A.] en [B.]), drie zussen ([H.], [M.] en [W.]), twee halfbroers ([A.] en [H.]) en vijf halfzussen ([M.], [A.], [J.], [S.] en [S.]) te hebben (Fiche mineur étranger non accompagné, p. 2-3). Tijdens je onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde je echter vijf broers ([M. A.], [A.], [H.], [B.] en [A.], die overleden is) en drie zussen ([H.], [M.] en [W.]) te hebben (Verklaring DVZ, vraag 17). Je zei toen dat je geen halfbroers of halfzussen hebt. Tijdens het onderhoud bij het CGVS herhaalde je dat je geen halfbroers of –zussen hebt (CGVS, p. 9). Gevraagd wie de halfbroers en halfzussen zijn die je bij je aanmelding vermeldde, zei je het niet te weten en dat het misschien een misverstand van de tolk was, en je bleef dit volhouden (CGVS, p. 9). Het is echter niet aannemelijk dat de namen genoteerd bij je aanmelding het gevolg zijn van een vergissing van de tolk. Dit doet dan ook vermoeden dat je geen volledig zicht biedt op je familiale situatie, wat je algehele geloofwaardigheid verder aantast. Met betrekking tot het overlijden van je twee ooms die soldaat waren, dat je overigens niet staaft, dient opgemerkt te worden dat uit je verklaringen blijkt dat zij omkwamen in dienstverband (CGVS, p. 6, 14). Je ene oom zou omgekomen zijn toen hij met een dienstwagen reed, de andere zou vlakbij zijn veiligheidspost bij een bomexplosie gestorven zijn (CGVS, p. 14). Er kan op basis van je verklaringen geen hieraan gerelateerde persoonlijke vrees voor vervolging in jouw hoofde vastgesteld worden. Wat betreft je verklaring dat personen die naar Europa gekomen zijn als ongelovigen worden beschouwd en sowieso gedood worden in Afghanistan (CGVS, p. 13) dient opgemerkt te worden dat je nalaat concrete elementen bij te brengen waaruit blijkt dat je bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van jouw verblijf in Europa als ongelovige gepercipieerd zal worden en omwille hiervan gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden. Bovendien dient erop gewezen te worden dat je jezelf expliciet als soennitische moslim identificeert (CGVS, p. 5). Uit jouw loutere verblijf in België kan geenszins worden afgeleid dat je bij een terugkeer naar Afghanistan door de autoriteiten, de bevolking, je familie en/of bepaalde organisaties of groeperingen als ongelovig zal worden gepercipieerd en gevisieerd. De door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die je voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij jou niet het geval is. Je taskara heeft geen bewijswaarde met betrekking tot je asielrelaas. De dreigbrief werd reeds besproken (zie supra). De twee enveloppen tonen hoogstens aan dat jij en je oom [T. M.] post uit Afghanistan hebben ontvangen. Alle overige door jou neergelegde documenten, met name de documenten met betrekking tot de opleiding en het werk van je broer [A.], de bankkaart van [A.], foto's van [A.] en taskara's van [A.] en je vader zijn kopieën, die omwille van de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontberen. De documenten met betrekking tot het werk en de opleiding van je broer werden hierboven reeds besproken. Wat de door jou neergelegde foto's van [A.] betreft, dient te worden opgemerkt dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien legde je geen documenten neer waaruit blijkt dat [A.] je broer is, noch foto's waarop [A.] samen met jou of andere familieleden te zien is, waardoor je geenszins aantoonbaar dat de persoon op de foto's en documenten je broer is (CGVS, p. 12). De taskara's van je broer en vader hebben geen bewijswaarde met betrekking tot je asielrelaas. Over het geheel van documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat–generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. Aldus heb je niet aannemelijk gemaakt dat je relaas en je beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kan je je evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat je in geval van een terugkeer naar jouw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van

de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk

is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen. In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het

slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281). Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92). Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de

Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor. Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede

Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. In de uitwerking van het middel beroept de verzoekende partij zich ook op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij voert aan dat zij zich niet gebaseerd heeft op rapporten om de werkwijze van de taliban toe te lichten, maar tijdens het gehoor heeft ze duidelijk uiteengezet wat zij zelf heeft meegemaakt. Het feit dat haar familieleden voor de overheid werkten hebben de taliban niet afschrikt om haar te willen rekruteren. Ze wilden haar immers geen belangrijke functie toewijzen maar louter als zelfmoordterrorist gebruiken. Ze stelt dat tot op heden haar broer wordt aangesproken om zich aan te sluiten bij de taliban waarna ze citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud. De verzoekende partij zet uiteen dat het niet aannemelijk achten van de situatie geen objectief argument is van de commissaris-generaal om haar relaas in twijfel te trekken. Ze heeft verteld wat ze heeft meegemaakt en waarom ze noodgedwongen haar hele familie heeft achtergelaten om zichzelf in veiligheid te brengen.

2.1.2. Volgens haar heeft de commissaris-generaal op geen enkel ogenblik rekening gehouden met haar profiel. Op het ogenblik van haar vertrek uit Afghanistan was ze nog maar een kind. Ze werd niet betrokken in de gesprekken van de volwassenen. Voorts is ze laaggeschoold en heeft ze verteld over wat ze zag in het dagelijks leven. Ze spraken niet over Daesh en de taliban maar over wat ze zag namelijk "de mensen met de witte vlag" en "de mensen met de zwarte vlag". Hetgeen ze vertelde klopt volgens haar ook: zowel Daesh als de taliban waren aanwezig in haar regio maar ze benoemde hen gewoon op

een kinderlijke manier, wat perfect bij haar profiel past. Ze vindt het bijzonder onredelijk dat de commissaris-generaal verwacht dat ze de verschillende groeperingen bij naam kan noemen, evenals hun leidersfiguren. Ze is van oordeel dat de commissaris-generaal doet alsof hij rekening houdt met haar jeugdige leeftijd en het feit dat ze haar dorp al bijna vier jaar heeft verlaten, doch blijkt dit nergens uit de bestreden beslissing. Dat de commissaris-generaal louter vermeldt dat ze op de hoogte is van haar jeugdige leeftijd is hoegenaamd geen bewijs dat hier op een adequate manier rekening mee werd gehouden aangezien dit niet uit de argumentatie blijkt. Ze citeert vervolgens uit de notities van het persoonlijk onderhoud waaruit volgens haar blijkt dat ze een bijzonder uitgebreide kennis heeft over de situatie in haar regio en in haar dorp, zeker wanneer er rekening wordt gehouden met haar profiel en het feit dat ze als veertienjarige het land ontvlucht is.

2.1.3. Ze stelt vervolgens dat ze geen goed tijdsbesef heeft en de zaken die jaren geleden plaatsvonden niet kan situeren in de tijd. Dit heeft niet alleen met haar zeer jeugdige leeftijd te maken maar is ook een cultureel gegeven. In Afghanistan klampt men zich niet vast aan data. Daarnaast dateren deze gebeurtenissen van jaren geleden. Bovendien was zij op dat ogenblik nog een kind en heeft zij bijzonder veel meegemaakt. Ook leeft ze al jaren ver verwijderd van haar familie. Uiteraard hebben deze gebeurtenissen een zware impact op een kind. Ze meent dat de commissaris-generaal een encyclopedische kennis van haar verwacht en geen enkele menselijkheid aan de dag legt.

2.1.4. De verzoekende partij benadrukt dat haar broer werkte voor de veiligheidstroepen en zijn werk bracht bijzonder veel gevaren met zich mee. Hij was dan ook bijzonder discreet over zijn werk, over de inhoud van zijn werk en wat zijn taken exact waren. Ze meent dat de commissaris-generaal bezwaarlijk kan volhouden dat ze, een kind van 13 jaar ten tijde van de problemen, volledig op de hoogte zou zijn van de werkzaamheden van haar broer. Deze argumentatie haalt volgens haar andermaal aan hoe onredelijk de verwerende partij te werk is gegaan en elke drogreden aanhaalt om een negatieve beslissing te staven.

2.1.5. De verzoekende partij begrijp niet waarom het weinig overtuigend zou zijn dat ze geen nieuws meer heeft over haar broer en de omstandigheden waarin hij leeft. Net na de machtsovername van de taliban heeft hij de familie nog een keer telefonisch gecontacteerd om zo te laten weten dat alles goed met hem ging. Daarna heeft niemand nog iets van hem vernomen. De taliban zwaaien nu overal de plak in Afghanistan. Ze stelt dat het hoogst onzeker is wat er met haar broer is gebeurd, waar hij op dit moment verblijft en of hij nog in leven is. Ze stelt zich de vraag waarom de commissaris-generaal van haar verwacht dat zij hiervan op de hoogte zou moeten zijn. Moet zij zelf afreizen naar Afghanistan op zoek naar haar broer die voor de veiligheidsdiensten werkte? Ze betoogt dat de redenering van de commissaris-generaal nergens op slaat en een compleet gebrek aan inlevingsvermogen toont. De commissaris-generaal acht het eveneens onwaarschijnlijk dat ze bij terugkeer problemen zou kennen omwille van de werkzaamheden van haar broer. Ze stelt dat indien de taliban haar broer niet kunnen vinden, zij zich op haar zullen wreken. Wanneer een lid van de familie werkt voor de overheid, wordt heel de familie gezien als anti-taliban, wat uiteraard een gevaar voor haar inhoudt.

2.1.6. De verzoekende partij meent dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus aan haar heeft geweigerd. Zij is moeten vluchten uit vrees voor haar leven dat bedreigd werd. Daarmee wordt volgens de verzoekende partij het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, alsook de materiële motiveringsplicht en artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

2.2.1. De verzoekende partij zet uiteen waarom het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar om het even waar in Afghanistan. De situatie in Afghanistan is drastisch veranderd. Het land is volledig onder de macht en de controle van de taliban. Ze kan zich nergens op een veilige manier vestigen. In de nasleep van de terugtrekking van de internationale troepen uit Afghanistan is de veiligheids- en mensenrechtensituatie in grote delen van Afghanistan grondig gewijzigd. Ze stelt dat uit verschillende objectieve landenrapporten blijkt dat er een reëel risico is op mensenrechtenschendingen door de taliban tegen onder andere verwesterde Afghanen en dat de preciaire veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan nog verergerd is. Ze citeert vervolgens en verwijst naar verschillende krantenartikelen en rapporten om haar stelling te onderbouwen. Er kan volgens haar ook niet worden gesteld dat de situatie in Afghanistan op heden verbeterd zou zijn. Er is geen enkele garantie op het verbeteren van de

mensenrechten. De commissaris-generaal is bijzonder onzorgvuldig te werk gegaan en tracht ten onrechte de desastreuze situatie in Afghanistan te relativieren.

2.2.2. Ze voert aan dat de commissaris-generaal volledig naast de kwestie motiveert en geen enkele rekening heeft gehouden met haar profiel. Ze verblijft sinds twee jaar in België en is volledig verwesterd wat in de huidige omstandigheden weldegelijk een belangrijk element uitmaakt en de kans aanzienlijk groter maakt om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Ze meent dat mensen zoals zij, die reeds geruime tijd in het buitenland verbleven hebben, door de taliban als verwesterd worden beschouwd. Met een verwijzing naar de notities van het persoonlijk onderhoud, haalt de verzoekende partij aan dat ze dit reeds tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal vermeld heeft. Ze verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten, een arrest van de Raad en een krantenartikel die bovenstaande stelling moeten onderbouwen. Ze herhaalt hierna dat ze bijna twee jaar in België verblijft, ze volledig geïntegreerd is en enkel nog Westerse waarden deelt. Er kan geen twijfel bestaan over het feit dat ze verwesterd is en er een reëel gevaar bestaat in haar hoofde voor een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Afghanistan.

2.2.3. De verzoekende partij voert vervolgens aan dat indien de Raad van mening zou zijn dat ze niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, ze toch in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Ze citeert vervolgens verschillende rapporten die een beeld schetsen van de veiligheidssituatie in Afghanistan en van de praktijken van de taliban. Ze stelt dat de commissaris-generaal bezwaarlijk kan beweren dat ze kan terugkeren naar Afghanistan en daar een menswaardig leven kan leiden. Volgens haar dwingt de commissaris-generaal haar om 'op goed geluk' terug te keren en te hopen dat de taliban haar niet zullen viseren of straffen omwille van haar vertrek naar het Westen. Ze meent dat het alle verbeelding tart dat ze van de commissaris-generaal moet terugkeren naar Afghanistan om opnieuw onderdrukt te gaan leven en zich te onderwerpen aan de strenge regels van de sharia en van de taliban, zonder enige vrijheid en hopen dat zij niet gedood wordt door de taliban omdat zij haar als te vrijgevochten of te verwesterd beschouwen.

2.3. De verzoekende partij vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, subsidiair haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.4. Aan het verzoekschrift wordt het volgende document toegevoegd:

- NANSEN Note, 3-21, "*Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*", (oktober 2021).

2.5. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar, en geeft zij de weblinks van, onder meer volgende rapporten, arresten en krantenartikelen:

- USA Today, "*No possible life under Taliban rule: Afghan women fear murder, oppression after US withdrawal*", 18 augustus 2021;
- UCDP Bulletin, "*Afghanistan: the deadliest conflict in the world*";
- The Diplomat, "*School bombing latest tragedy for Afghanistan's Hazaras*";
- United Nations Human Rights, "*Office of the High Commissioner*", 24 augustus 2021;
- Country of Origin Information, "*Afghanistan: recent developments in the security situation, impact on civilians and targeted individuals*";
- UNHCR "*Position on returns to Afghanistan*", Augustus 2021;
- RvV, 31 maart 2022, nr. 270 813;
- "*Un porte-parole taliban affirme que les Afghans expulsés d'Europe seront 'traduits en justice'*" van 31 augustus 2021;
- NANSEN Note, 3-21, "*Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*", van oktober 2021;
- ASYLOS, "*Afghanistan COI Repository*", 7 oktober 2021;
- Human Rights Watch, "*Afghanistan: Taliban abuses cause widespread fear*", 23 september 2021;
- EASO, "*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*", 9 september 2021;
- Human Rights Watch, "*Afghanistan: Taliban wasting no time in stamping out human rights says new briefing*", 20 september 2021;
- UNHCR, "*Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection*", UNHCR, SCIFA, 6 November 2002;
- UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*", 30 augustus 2019;

- B. ROGGIO, “*Taliban denounces ‘deviant beliefs,’ including ‘satanic western and disbelieving ideologies’*”, 10 juni 2020;
- RvV, 27 november 2020, nr. 245004;
- New York Times, “*Taliban Promise Peace, but Doubt and Fear Persist*”, 18 August 2021;
- Danish Immigration Service, “*Afghanistan: recent developments in the security situation, impact on civilians and targeted individuals*”, September 2021;
- EASO, “*Country Guidance Afghanistan: common analysis and guidance note*”, December 2020.

3. De aanvullende nota

3.1. Op 16 februari 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023.;
- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, “*Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, “*Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO, “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."*

5.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.” Deze pertinente en draagkrachtige motieven worden op geen enkele wijze betwist door de verzoekende partij.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij stelt Afghanistan te zijn ontvlucht omdat zij en haar vader gevraagd werden om de taliban te vervoegen. De oudere broer van de verzoekende partij werkte bij het leger of de politie. Ook enkele andere leden van haar familie waren tewerkgesteld bij de overheid. Toen ze twaalf of veertien jaar oud was, was er een bomexplosie in het gastenverblijf waarbij haar broer A., een neef van de verzoekende partij en ook een neef van haar vader omkwamen. Haar andere broer A. raakte hierbij gewond. De taliban vroegen aan de verzoekende partij en aan haar vader om zich bij hen aan te sluiten. De taliban stuurden ook een dreigbrief naar de verzoekende partij en haar broer met dezelfde vraag. De familie van de verzoekende partij besloot uiteindelijk dat ze het land diende te verlaten. Na haar vertrek deed de taliban navraag bij haar familie over haar en A. De verzoekende partij vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omwille van de eerdere gebeurtenissen en omdat mensen die naar Europa komen als ongelovigen worden beschouwd. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een aantal documenten voor (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier). Haar taskara, een dreigbrief van de taliban, twee enveloppen, kopieën van drie opleidingscertificaten van haar broer A., een kopie van de bankkaart van A., een kopie van de werkbadge van A., 30 foto’s van A., een kopie van een werkattest van A., een kopie van de taskara van A., en een kopie van de taskara van haar vader.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die over een hervormingsbevoegdheid beschikt, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

Wat betreft de taskara van de verzoekende partij, heeft dit betrekking op haar identiteitsgegevens die in deze stand van zaken niet betwist worden. Aan de kopie van de taskara van haar broer A. en de kopie van de taskara van haar vader kan slechts een beperkte bewijswaarde worden toegekend. Enerzijds omdat uit de objectieve landeninformatie blijkt dat er wijdverspreide corruptie en documentenfraude bestaat in Afghanistan en dat op eenvoudige weg via fraude officiële documenten kunnen worden verkregen. Anderzijds betreft het een fotokopie van een digitale taskara, waarvan de echtheid niet kan worden nagegaan. Bovendien laten deze documenten niet toe om de verwantschapsband tussen de verzoekende partij en deze personen aan te tonen.

Wat betreft de dreigbrief heeft de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing correct op gewezen dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn, (COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021 (update)), waardoor de

bewijswaarde van de door de verzoekende partij neergelegde documenten hoe dan ook relatief is. Door met deze objectieve informatie rekening te houden en enige voorzichtigheid aan de dag te leggen wat betreft de bewijswaarde van Afghaanse documenten, gaat de commissaris-generaal er nog niet zonder meer van uit dat de documenten die door de verzoekende partij voorgelegd werden vervalst zijn. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing bovendien terecht gesteld *“Voorts is het frappant dat je nauwelijks iets weet over de inhoud van de door jou neergelegde dreigbrief die de taliban naar jullie stuurden (CGVS, p. 12-13). Je weet enkel dat de brief gaat over de vraag om je broer en jou te laten aansluiten, maar meer dan dat weet je niet. Dat je de brief meteen na ontvangst in België in bewaring gaf in het opvangcentrum vergoelijkt je onwetendheid niet. Je had immers een foto kunnen nemen van de brief of op een later moment kunnen vragen om de brief te bekijken.”* Er kan immers van de verzoekende partij, ook rekening houdend met het gegeven dat ze een adolescent is, redelijkerwijze verwacht worden dat zij vertrouwd zou zijn met de inhoud van de dreigbrief. Immers zij nam dit document mee op haar vlucht uit Afghanistan en legt deze ter abstractie van haar vluchtmotieven voor. Aldus dient de verzoekende partij zich te vergewissen van de deugdelijkheid van de documenten die zij voorlegt. Dat zij nauwelijks iets weet over de inhoud van de brief is dan ook onaanvaardbaar en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden vluchtrelaas.

De twee enveloppen tonen enkel aan dat de verzoekende partij en haar oom T.M. post uit Afghanistan hebben ontvangen maar ondersteunen op geen enkele wijze haar vluchtrelaas.

Wat betreft de kopieën van de opleidingscertificaten van A., de kopie van de werkbadge van A., de kopie van de bankkaart en het werkattest van A. kan omwille van bovenvermelde aanwezige corruptie en documentenfraude in Afghanistan maar een beperkte bewijswaarde worden toegekend. Bovendien motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terdege dat *“(…) Je bewering dat je broer hoofd van de religieuze dienst was wordt niet gestaafd door de door jou neergelegde documenten, op de werkbadge staat immers “assistent medewerker” vermeld als rang (CGVS, p. 12). Je zei dat je broer in Shinwar werkte, maar je hebt geen idee op wat voor een plaats hij daar werkte (CGVS, p. 7-8). Hij zou ook naar andere plaatsen geweest zijn om te vechten, maar je weet niet naar welke plaatsen (CGVS, p. 8). Gevraagd bij welke soort politie je broer werkte, zei je “Geen idee, grenspolitie” (CGVS, p. 8-9). Toen het CGVS verdere verduidelijking vroeg, zei je dat je het niet weet, maar dat je toen zoiets gehoord hebt en dat het ook een beetje te zien is aan het uniform op zijn foto’s (CGVS, p. 9). Het CGVS merkt op dat je bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat [A.] bij het leger werkte (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Toen het CGVS jou erop wees dat de werkbadge van [A.] van het leger is zei je slechts dat de politie en het nationale leger allemaal hetzelfde zijn en dat je het zelf ook niet precies weet (CGVS, p. 12). Het CGVS is zich ervan bewust dat een groot deel van het personeel van de Afghan Border Police (ABP) in 2017 getransfereerd werd van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar het Ministerie van Defensie en daarna gekend was onder de benaming Afghan Border Force (ABF) (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dit kan verklaren waarom een aantal van de neergelegde documenten verwijzen naar de politie en andere naar het leger, maar dit vergoelijkt je gewijzigde verklaringen en je onwetendheid niet. Als je broer daadwerkelijk sinds jij nog heel klein was voor de Afghaanse veiligheidstroepen werkte en geregeld naar huis kwam kan immers verwacht worden dat je weet voor welke instantie je broer werkte, ook als dit gewijzigd zou zijn in de loop der jaren.”* Voormelde motieven uit de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, laat de verzoekende partij ongemoeid.

Aan de dertig neergelegde foto's van de verzoekende partij kan eveneens maar een beperkte bewijswaarde worden toegekend. Zo kan er op geen enkele wijze worden vastgesteld dat de persoon op deze foto's effectief de broer van de verzoekende partij is. Voorts kunnen deze foto's door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

6.3.1. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat de verzoekende partij er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in

vluchtelingrechtelijke zin ten gevolge van een gedwongen rekrutering door de taliban en de tewerkstelling van haar broer A. bij de Afghaanse overheid, aannemelijk te maken.

De Raad benadrukt dat de verzoekende partij door louter te volharden in haar eerder afgelegde verklaringen geen afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn verwijzing naar het EASO-rapport betreffende de rekrutering van gewapende groepen in Afghanistan. De verklaringen van de verzoekende partij werden correct beoordeeld in het licht van de algemene informatie en zij brengt geen nieuwe verklaringen aan of legt geen algemene informatie neer die een ander beeld schetsen. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: “Je verklaarde dat de taliban eisten dat jij en je broer [A.] zouden aansluiten en dat dit de aanleiding tot je vertrek was (CGVS, p. 14). Je slaagde er echter niet in deze poging tot gedwongen rekrutering aannemelijk te maken. Er dient vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. Je gaf aan dat de taliban jou wilden rekruteren om je in te zetten voor een zelfmoordaanslag en het dragen van bommen (CGVS, p. 14). Als zowel je broer als andere familieleden van jou, zoals je ooms en je vaders neef, voor de Afghaanse veiligheidsdiensten en andere overheidsdiensten werkten, zoals jij verklaarde (CGVS, p. 8, 9, 13), is het echter weinig aannemelijk dat de taliban net jou zouden willen rekruteren, laat staan dat ze je een belangrijke taak zoals het plegen van een zelfmoordaanslag zouden toevertrouwen. Voorts is het frappant dat je nauwelijks iets weet over de inhoud van de door jou neergelegde dreigbrief die de taliban naar jullie stuurden (CGVS, p. 12-13). Je weet enkel dat de brief gaat over de vraag om je broer en jou te laten aansluiten, maar meer dan dat weet je niet. Dat je de brief meteen na ontvangst in België in bewaring gaf in het opvangcentrum vergoelijkt je onwetendheid niet. Je had immers een foto kunnen nemen van de brief of op een later moment kunnen vragen om de brief te bekijken. Het is tevens opmerkelijk dat je wel weet dat de taliban je vader, ooms en neven aanspraken over je aansluiting, maar dat je geen idee hebt wanneer ze dit deden, wat de geloofwaardigheid van de rekruteringspoging aantast (CGVS, p. 14-15). Het is voorts opmerkelijk dat de taliban in de laatste periode voor je vertrek jou probeerden te rekruteren door een brief te bezorgen en je familie aan te spreken, terwijl uit je verklaringen blijkt dat in de laatste periode voor je vertrek ISKP (Islamitische Staat van de Provincie Khorasan, ook gekend onder de naam Daesh) de macht had in je regio Laghorjo. Je verklaarde immers dat in die periode de mensen met de zwarte vlag de macht hadden, en uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de zwarte vlag gebruikt wordt door ISKP (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). Geconfronteerd hiermee zei je slechts ontwijkend dat je niet weet of het Daesh of de taliban waren en dat iedereen het had over de taliban (CGVS, p. 14). Je verklaringen over je regio in de periode voor je vertrek roepen nog verdere twijfels op. Zo weet je wel dat er soms een witte vlag en soms een zwarte vlag was in Kot, maar heb je geen idee van wie die vlaggen waren of waarvoor die stonden (CGVS, p. 10). Je kon wel aangeven dat de mensen met een witte vlag tegen het leger en de overheid streden en de mensen met een zwarte vlag iedereen viseerden – je kon zelfs een aantal namen opnoemen van personen die gedood werden door hen - maar gevraagd naar Daesh in Kot zei je slechts vaagweg “Daesh, die naam komt me bekend voor maar ik weet daar niets over. De 2 vlaggen, ofwel de witte of zwarte behoorde tot hen.” (CGVS, p. 11). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat ISKP de laatste jaren voor je vertrek sterk aanwezig was in Kot en dat de strijd tussen de overheid en ISKP een grote invloed had op het leven van gewone burgers (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). Over Haji Hayat Khan wist je enkel te vertellen dat hij een stamhoofd was, nochtans blijkt uit toegevoegde informatie dat deze in 2018 vermoorde prominente persoon in Kot een lokale militia mobiliseerde en tegen ISKP streed. Dat je jong was toen je Afghanistan verliet en je niet bezighield met wat er allemaal gebeurde vergoelijkt je onwetendheid niet (CGVS, p. 11). Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd, je bent immers nog minderjarig, kan verwacht worden dat je op de hoogte bent van basisinformatie met betrekking tot je regio, zoals welke groeperingen er prominent aanwezig waren en welke ervan respectievelijk een witte

en een zwarte vlag gebruikten. Ook je verklaringen met betrekking tot landbouw roepen twijfels op over de geloofwaardigheid van je verklaring enkel in de regio Laghorjo verbleven te hebben. Zo werkte je sinds je kindertijd op de velden, maar gevraagd wat je in de periode van het persoonlijk onderhoud, met name in het begin van de winter, zou doen op de velden, zei je dat je het allemaal vergeten bent omwille van de moeilijkheden van de reis (CGVS, p. 6). Nochtans haalde je op geen enkel ander moment geheugenproblemen aan en legde je ook geen stukken neer ter staving van geheugenproblemen. Gevraagd of jullie ooit problemen hadden met de teelt van groenten, antwoordde je ontkennend, zei je dat je dat allemaal niet weet, dat er misschien iets gebeurde waardoor de opbrengst niet goed was maar dat je het je niet herinnert (CGVS, p. 6). Je kon slechts aangeven dat er soms wormen waren. Dat de teelt voor eigen gebruik was vergoelikt je onwetendheid niet, ook in dat geval kan immers verwacht worden dat jullie naast de aanwezigheid van wormen geconfronteerd werden met andere problemen met betrekking tot de teelt, oogst e.d. Als je daadwerkelijk gedurende jaren op jullie velden werkte – de laatste tijd zelfs met een grotere verantwoordelijkheid gezien je vader niet meer kon werken door ziekte – is het weinig aannemelijk dat je zo weinig weet over het landbouwwerk en de teelt (CGVS, p. 6). Dat je laaggeschoold bent vergoelikt je beperkte kennis niet, dit betreft immers jouw dagelijkse leven en bezigheden. Je verklaringen roepen dan ook ernstige twijfels op met betrekking tot je bewering tot je vertrek uit Afghanistan in Kot gewoond te hebben, wat dan ook de geloofwaardigheid van je asielrelaas, dat zich in Kot afspeelt, aantast. Geconfronteerd hiermee bleef je echter volhouden dat je steeds in Kot woonde en haalde je slechts aan dat je jong was toen je Afghanistan verliet (CGVS, p. 11).”

Uit de toegevoegde landeninformatie blijkt inderdaad dat de taliban slechts zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering en dat er bij een rekrutering door de taliban beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Dit wordt eveneens verduidelijkt in de bestreden beslissing. De verzoekende partij voert tijdens het persoonlijk onderhoud of in het verzoekschrift geen elementen aan die kunnen aantonen dat de taliban in haar geval zouden afwijken van hun gebruikelijke methoden. De verzoekende partij stelt verder in het verzoekschrift dat de stelling van de commissaris-generaal dat hij de gang van zaken niet aannemelijk acht geen objectief element is om haar relaas in twijfel te trekken. Met dit betoog gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat de verwerende partij haar beslissing schaaft op een veelheid aan motieven en niet louter verwijst naar landeninformatie. Het is inderdaad weinig aannemelijk dat de taliban de verzoekende partij wouden rekruteren voor een zelfmoordaanslag nu zij voorhoudt afkomstig te zijn uit een familie waarvan verschillende familieleden voor de Afghaanse overheid gewerkt hebben. Bovendien heeft de verzoekende partij verklaard dat de taliban haar probeerden te rekruteren in de periode voorafgaand aan haar vertrek uit Afghanistan, maar uit haar verklaringen blijkt dat in de laatste periode voor haar vertrek ISKP macht had in haar regio Laghorjo.

De verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal op geen enkel moment heeft rekening gehouden met haar jeugdige leeftijd en het feit dat ze laaggeschoold is. Zoals hierboven reeds werd besproken heeft de commissaris-generaal in het kader van de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming alle procedurele noden in acht genomen en werden haar extra steunmaatregelen verleent. Zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, werd haar een voogd toegewezen en waren haar voogd en advocaat aanwezig tijdens het persoonlijk onderhoud. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing tevens expliciet “(...) en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.” Het feit dat rekening werd gehouden met de jeugdige leeftijd door de commissaris-generaal, ontslaat de verzoekende partij echter niet van de verplichting om duidelijke en consistente verklaringen af te leggen en kan er eveneens worden verwacht dat ze enige kennis bezit over haar omgeving en welke groeperingen actief waren in haar regio. Bovendien was de verzoekende partij ten tijde van haar vertrek rond de vijftien jaar. Er kan van een jongere van deze leeftijd worden verwacht dat ze ten minste de groeperingen kan benoemen die in deze regio actief zijn daar dit een invloed heeft op de dagdagelijkse activiteit van elkeen, ook van kinderen. Uit een lezing van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zelfs niet de taliban van ISKP kan onderscheiden en niet kan stellen welke vlag ze gebruiken. Gelet op de situatie in haar regio van herkomst kan van de verzoekende partij die vijftien jaar oud was op het ogenblik dat ze uit Afghanistan vertrokken is wel redelijkerwijze verwacht worden dat ze de taliban van ISKP kan onderscheiden. Dat de verzoekende partij hiertoe niet in staat blijkt te zijn, knelt des te meer omdat zij voorhoudt dat verschillende familieleden en zelfs haar broer voor de overheid waren tewerkgesteld (NPO, p. 7 – 9) en daardoor regelmatig in conflict lagen met deze groeperingen. Van de verzoekende partij kan hierdoor zelfs worden verwacht dat ze een beter beeld heeft van de aanwezige groeperingen, die in haar regio actief zijn, dan haar leeftijdsgenoten. Het is echter ook opmerkelijk dat ze enerzijds verklaart dat de taliban haar dwongen om hen te vervoegen (NPO, p. 13) maar langs de andere kant

niet weet wat de kleur is van de vlag die de taliban voeren. Haar jonge leeftijd kan voor het bovenstaande en de vaststellingen van de commissaris-generaal in bestreden beslissing geen vergoelijking zijn. Evenmin kan haar laaggeschooldheid voor haar onwetendheid een verklaring bieden aangezien de aanwezigheid van deze groeperingen in haar omgeving en in haar persoonlijke levenssfeer volgens haar verklaringen zo uitgesproken was, dat ook van een laaggeschoold en jong persoon kan worden verwacht dat ze deze kennis zou bezitten. De verzoekende partij stelt ook verder in het verzoekschrift dat ze een bijzonder uitgebreide kennis heeft van de situatie in haar regio en in haar dorp zeker wanneer er rekening wordt gehouden met haar profiel en het feit dat ze als 14-jarige het land ontvluchtte. Om dit te staven verwijst ze naar de notities van het persoonlijk onderhoud. De verzoekende partij slaagt er echter niet in, door louter te verwijzen naar haar eerder afgelegde verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, om de motieven van de commissaris-generaal vastgelegd in de bestreden beslissing, te ontkrachten of in een ander daglicht te plaatsen.

De verzoekende partij laat in het verzoekschrift de motivering van de commissaris-generaal inzake haar gebrek aan kennis over de landbouw en de daarbij komende twijfel dat ze enkel in de regio Laghorjo heeft verbleven volledig ongemoeid. De motieven in de bestreden beslissing omtrent dit punt worden dan ook van de commissaris-generaal overgenomen, omdat deze pertinent en juist zijn, wanneer hij stelt dat: *"(...) Ook je verklaringen met betrekking tot landbouw roepen twijfels op over de geloofwaardigheid van je verklaring enkel in de regio Laghorjo verbleven te hebben. Zo werkte je sinds je kindertijd op de velden, maar gevraagd wat je in de periode van het persoonlijk onderhoud, met name in het begin van de winter, zou doen op de velden, zei je dat je het allemaal vergeten bent omwille van de moeilijkheden van de reis (CGVS, p. 6). Nochtans haalde je op geen enkel ander moment geheugenproblemen aan en legde je ook geen stukken neer ter staving van geheugenproblemen. Gevraagd of jullie ooit problemen hadden met de teelt van groenten, antwoordde je ontkennend, zei je dat je dat allemaal niet weet, dat er misschien iets gebeurde waardoor de opbrengst niet goed was maar dat je het je niet herinnert (CGVS, p. 6). Je kon slechts aangeven dat er soms wormen waren. Dat de teelt voor eigen gebruik was vergoelijkt je onwetendheid niet, ook in dat geval kan immers verwacht worden dat jullie naast de aanwezigheid van wormen geconfronteerd werden met andere problemen met betrekking tot de teelt, oogst e.d. Als je daadwerkelijk gedurende jaren op jullie velden werkte – de laatste tijd zelfs met een grotere verantwoordelijkheid gezien je vader niet meer kon werken door ziekte – is het weinig aannemelijk dat je zo weinig weet over het landbouwwerk en de teelt (CGVS, p. 6). Dat je laaggeschoold bent vergoelijkt je beperkte kennis niet, dit betreft immers jouw dagelijkse leven en bezigheden. Je verklaringen roepen dan ook ernstige twijfels op met betrekking tot je bewering tot je vertrek uit Afghanistan in Kot gewoond te hebben, wat dan ook de geloofwaardigheid van je asielrelaas, dat zich in Kot afspeelt, aantast."*

Inzake de explosie in het gastenhuis, waarbij onder meer haar brer Az. omkwam wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *"Ook je verklaringen met betrekking tot de explosie in jullie gastenhuis, waarbij onder meer je broer [A.] omkwam, overtuigen niet. Zo is het frappant dat je geen idee hebt wanneer dit incident gebeurde (CGVS, p. 7). Hoewel het CGVS op verschillende manieren hiernaar peilde, slaagde je er niet in aan te geven hoelang voor je vertrek [A.] overleed (CGVS, p. 7). Je zei slechts dat het misschien gebeurde toen je 12 tot 14 jaar oud was, maar herhaalde nogmaals dat je geen idee hebt (CGVS, p. 7). Het is bevreemdend dat je enerzijds wel weet dat je 14 jaar was bij vertrek uit Afghanistan, maar anderzijds geen tijdsaanduiding van de explosie en het overlijden van je broer kan geven, hoewel dit nochtans belangrijke gebeurtenissen moeten geweest zijn in je leven (CGVS, p. 11). Je verklaarde dat je zelf thuis was toen de explosie gebeurde, maar toen je gevraagd werd te beschrijven wat jij toen gezien en gehoord hebt, zei je dat je het niet heel helder herinnert omdat je jong was en gaf je slechts een droge opsomming van wie overleed en wie gewond werd (CGVS, p. 13). Zelfs als je jong was ten tijde van het incident kan echter verwacht worden dat je een meer doorleefde beschrijving van je eigen beleving en herinneringen zou kunnen geven. Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd kan jouw jonge leeftijd de weinig doorleefde beschrijving van het incident niet vergoelijken. Voorts is het opvallend dat je talrijke kopieën van documenten van je broer [A.] neerlegt, maar dat er naar jouw zeggen geen documenten bestaan met betrekking tot de medische behandeling die [A.] kreeg na de explosie (CGVS, p. 14). Bijgevolg slaagde je er niet in het CGVS ervan te overtuigen dat je familie het slachtoffer was van een geviseerde aanval door de taliban omwille van het werk van je broer en ooms."* Door in het verzoekschrift te betogen dat ze geen goed tijdsbesef heeft waardoor ze de zaken niet goed kan plaatsen in de tijd en dat dit een gevolg is van haar jeugdige leeftijd maar ook haar cultuur, doet ze geen afbreuk aan voormelde pertinente en draagkrachtige motieven. Immers gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat ze verklaard heeft aanwezig te zijn geweest bij de explosie in het gastenhuis, doch hieromtrent geen doorleefde verklaringen kan afleggen.

Waar de commissaris-generaal vaststelt dat de verzoekende partij niet geloofwaardig maakt dat de broer Az. van de verzoekende partij voor de Afghaanse veiligheidstroepen heeft gewerkt, stelt ze dat haar broer zeer discreet was over zijn werk, over de inhoud en over de gevaren. Dit betoog doet op zich geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen in de bestreden beslissing en rekening houdend met de bijgebrachte landeninformatie. Het is inderdaad zo dat ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat haar broer bij het leger werkte (vragenlijst CGVS, vraag 5), terwijl ze bij het CGVS het heeft over de politie. Echter brengt de verzoekende partij een werkbadge van het leger bij. Bovendien kan hier dienstig worden verwezen naar punt 6.2. waar de documenten van haar broer over zijn tewerkstelling werden besproken. De verklaringen van de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud, de door haar neergelegde documenten en haar gebrekkig verweer in het verzoekschrift in acht genomen, moet er worden vastgesteld dat de verzoekende partij de tewerkstelling van haar broer voor de Afghaanse overheidsdiensten niet aannemelijk heeft kunnen maken of de motivering van de commissaris-generaal in een ander daglicht heeft geplaatst. Aldus wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *“Bovendien slaagde je er niet in hard te maken dat je broer [A.] tot de machtsovername door de taliban voor de Afghaanse veiligheidstroepen werkte. Zo weet je weinig over zijn job. Je verklaarde bij het CGVS dat hij bij de politie werkte als hoofd van de religieuze dienst (CGVS, p. 8-9). Je kon echter helemaal niet aangeven wat de job van [A.] als hoofd van de religieuze dienst inhield en wat hij deed (CGVS, p. 8). Je verklaarde dat hij soms naar conflictregio’s en gevechten trok, maar je weet niet wat hij daar als hoofd van de religieuze dienst deed (CGVS, p. 8). Nochtans kwam je broer elke maand of om de twee maanden naar huis, waardoor je geregeld contact had met hem (CGVS, p. 9). Je bewering dat je broer hoofd van de religieuze dienst was wordt niet gestaafd door de door jou neergelegde documenten, op de werkbadge staat immers “assistent medewerker” vermeld als rang (CGVS, p. 12). Je zei dat je broer in Shinwar werkte, maar je hebt geen idee op wat voor een plaats hij daar werkte (CGVS, p. 7-8). Hij zou ook naar andere plaatsen geweest zijn om te vechten, maar je weet niet naar welke plaatsen (CGVS, p. 8). Gevraagd bij welke soort politie je broer werkte, zei je “Geen idee, grenspolitie” (CGVS, p. 8-9). Toen het CGVS verdere verduidelijking vroeg, zei je dat je het niet weet, maar dat je toen zoiets gehoord hebt en dat het ook een beetje te zien is aan het uniform op zijn foto’s (CGVS, p. 9). Het CGVS merkt op dat je bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat [A.] bij het leger werkte (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Toen het CGVS jou erop wees dat de werkbadge van [A.] van het leger is zei je slechts dat de politie en het nationale leger allemaal hetzelfde zijn en dat je het zelf ook niet precies weet (CGVS, p. 12). Het CGVS is zich ervan bewust dat een groot deel van het personeel van de Afghan Border Police (ABP) in 2017 getransfereerd werd van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar het Ministerie van Defensie en daarna gekend was onder de benaming Afghan Border Force (ABF) (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dit kan verklaren waarom een aantal van de neergelegde documenten verwijzen naar de politie en andere naar het leger, maar dit vergoelijkt je gewijzigde verklaringen en je onwetendheid niet. Als je broer daadwerkelijk sinds jij nog heel klein was voor de Afghaanse veiligheidstroepen werkte en geregeld naar huis kwam kan immers verwacht worden dat je weet voor welke instantie je broer werkte, ook als dit gewijzigd zou zijn in de loop der jaren.”*

De verzoekende partij voert in het verzoekschrift verder aan dat van haar niet kan worden verwacht dat ze op de hoogte is van wat er met haar broer Ay. is gebeurd, waar hij op dit moment verblijft of dat hij nog in leven is. De commissaris-generaal motiveert hierover het volgende *“Met betrekking tot je broer [A.] dient voorts opgemerkt te worden dat je bewering niet te weten waar hij nu is en in welke omstandigheden hij leeft weinig overtuigend is (CGVS, p. 7-8). Uit je verklaringen blijkt immers dat je na je komst naar België aanvankelijk enkel contact had met [A.], dat je een maand na de machtsovername door de taliban éénmaal via je familie contact gehad hebt met [A.] en dat je familie contact (gehad) heeft met [A.], die aan je ouders een gsm bezorgde (CGVS, p. 8). Bovendien dient opgemerkt te worden dat je maternale oom [M. T.] (O.V. 7.720.419, CGVS 13/14253) in België verblijft (CGVS, p. 9). Ook hij heeft na de machtsovername nog contact gehad met je moeder (CGVS, p. 9). Het CGVS acht het gezien deze elementen dan ook weinig aannemelijk dat je helemaal geen nieuws zou hebben over de recente leefomstandigheden van [A.] en dat je moeder jou enkel zou gezegd hebben dat het goed gaat met hem (CGVS, p. 8).”* De commissaris-generaal stelt dus terecht vast dat ze nog contact heeft gehad met haar familieleden in Afghanistan en dat haar oom M.T., die in België verblijft, ook nog contact heeft gehad met haar familieleden in Afghanistan. Hierop gelet is het inderdaad niet geloofwaardig dat ze niet op de hoogte is van de verblijfssituatie van Ay. en hoe het met hem gaat. Door aan te voeren dat er van haar zou worden verwacht dat ze zelf naar Afghanistan zou gaan om hierover onderzoek te voeren, slaagt ze er in geen geval in om de motivering van de commissaris-generaal te weerleggen of aannemelijk te maken dat ze niet op de hoogte kan zijn van diens verblijfssituatie of toestand in Afghanistan.

Ze brengt ook naar voor dat ze het risico loopt op wraakacties van de taliban omdat ze een familielid is van een persoon die voor de overheid tewerkgesteld was. Hoewel uit de bijgevoegde landeninformatie blijkt dat personen die voor de overheid tewerkgesteld waren evenals hun familieleden een risicoprofiel kunnen uitmaken en slachtoffer kunnen worden van vervolging in de vluchtelingerechtelijke zin bij een terugkeer naar Afghanistan, moet er verwezen worden naar hierboven waar wordt gesteld dat ze deze tewerkstelling van haar broer voor de Afghaanse veiligheidsdiensten niet aannemelijk heeft kunnen maken. Voorts wordt in de bestreden beslissing op goede gronden uiteengezet dat: *“Met betrekking tot het overlijden van je twee ooms die soldaat waren, dat je overigens niet staft, dient opgemerkt te worden dat uit je verklaringen blijkt dat zij omkwamen in dienstverband (CGVS, p. 6, 14). Je ene oom zou omgekomen zijn toen hij met een dienstwagen reed, de andere zou vlakbij zijn veiligheidspost bij een bomexplosie gestorven zijn (CGVS, p. 14). Er kan op basis van je verklaringen geen hieraan gerelateerde persoonlijke vrees voor vervolging in jouw hoofde vastgesteld worden.”* Dit wordt eveneens bevestigd door haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waar ze stelt dat haar familie in Afghanistan sinds haar vertrek geen problemen heeft ondervonden met de taliban (NPO, p.15). Hierop gelet slaagt de verzoekende partij er niet in om de motivering van de commissaris-generaal te weerleggen.

Voor het overige laat zij de motivering van de commissaris-generaal wat betreft haar tegenstrijdige verklaringen over haar familie in het verzoekschrift volledig ongemoeid: *“Het CGVS wijst er voorts op dat je verklaringen met betrekking tot je familie vraagtekens oproepen. Zo dient erop gewezen te worden dat je bij de aanmelding voor je verzoek om internationale bescherming verklaarde twee broers ([A.] en [B.]), drie zussen ([H.], [M.] en [W.]), twee halfbroers ([A.] en [H.]) en vijf halfzussen ([M.], [A.], [J.], [S.] en [S.]) te hebben (Fiche mineur étranger non accompagné, p. 2-3). Tijdens je onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde je echter vijf broers ([M. A.], [A.], [H.], [B.] en [A.], die overleden is) en drie zussen ([H.], [M.] en [W.]) te hebben (Verklaring DVZ, vraag 17). Je zei toen dat je geen halfbroers of halfzussen hebt. Tijdens het onderhoud bij het CGVS herhaalde je dat je geen halfbroers of –zussen hebt (CGVS, p. 9). Gevraagd wie de halfbroers en halfzussen zijn die je bij je aanmelding vermeldde, zei je het niet te weten en dat het misschien een misverstand van de tolk was, en je bleef dit volhouden (CGVS, p. 9). Het is echter niet aannemelijk dat de namen genoteerd bij je aanmelding het gevolg zijn van een vergissing van de tolk. Dit doet dan ook vermoeden dat je geen volledig zicht biedt op je familiale situatie, wat je algehele geloofwaardigheid verder aantast.”* Deze worden dan ook volledig door de Raad overgenomen omdat deze steun vinden in het administratief dossier en juist zijn.

Met voorliggend verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er dus niet om de vaststellingen van de commissaris-generaal te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen. Ze beperkt zich met het herhalen van haar eerdere afgelegde verklaringen, te stellen dat haar verklaringen coherent en plausibel zijn, de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden te vergoelijken of aan te voeren dat de commissaris-generaal niet *in concreto* duidt waarom bepaalde verklaringen niet geloofwaardig zouden zijn. Een dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven te ontkrachten. De motieven van de commissaris-generaal worden dan ook door de Raad overgenomen, omdat ze pertinent en juist zijn, als de zijne.

6.3.2. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoekende partij.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

6.4.1. De verzoekende partij voert verder in het verzoekschrift aan dat ze nood heeft aan internationale bescherming omdat ze vervolging vreest door de taliban omwille van haar verwestering. Ze voert hiervoor aan dat ze (i) reeds twee jaar in België verblijft, (ii) volledig verwesterd en geïntegreerd is en

(iii) enkel nog Westerse waarden deelt. Tijdens de terechtzitting herhaalt ze dat ze reeds twee jaar in België verblijft. Ze stelt ook dat ze naar school gaat en op haar 18de zal gaan werken.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-facto-regering opnieuw het *'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice'* (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhuilen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan

verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een geïntegreerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

6.4.2. Heden maakt de verzoekende partij nergens aannemelijk dat zij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

De verzoekende partij stelt dat ze volledig is verwesterd en geïntegreerd en enkele nog Westerse waarden deelt. Ze maakt echter noch in haar verzoekschrift noch ter terechtzitting aannemelijk dat zij zich dermate Westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Ze poneert immers louter in het verzoekschrift dat zij verwesterd is en Westerse waarden deelt. Ze maakt echter op geen enkel moment duidelijk wat deze Westerse waarden zijn en op welke manier zij deze eigen heeft gemaakt. Ook wat betreft haar integratie blijft ze bij een loutere opwerping dat zij volledig geïntegreerd is. Op deze manier maakt zij echter op geen enkele manier aannemelijk dat zij verwesterd is of als verwesterd zal worden gepercipieerd bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, noch dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde ‘besmet’ door de Westerse waarden.

Een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoekende partij aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor haar en een wezenlijk bestanddeel vormt van haar identiteit of haar morele integriteit. Het komt aan de verzoekende partij toe om dit aan te tonen, met name dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel is voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag worden verwacht dat zij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. De verzoekende partij blijft daartoe evenwel in gebreke. Zij duidt verder nergens *in concreto* aan dat er in haar hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op 8 december 2021 verklaart de verzoekende partij geboren te zijn in 28 februari 2005 en Afghanistan te hebben verlaten in februari 2020, toen zij aldus bijna vijftien jaar oud was. De verzoekende partij had bijgevolg al een zekere maturiteit toen zij vertrok en was ook grotendeels gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor zij een jaar later in België aankwam. Zij toont niet aan dat zij deze Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin zij is opgegroeid heden niet langer kent. Zelfs zo kan worden aangenomen dat zij een deel van haar vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, laat de verzoekende partij na om *in concreto* aan te tonen dat zij ondertussen dermate zou zijn verwesterd of als zodanig zou worden gepercipieerd dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. Het loutere gegeven dat de verzoekende partij school loopt in België toont op zich immers geen daadwerkelijke verwestering aan, d.i. een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kan een loutere scholing op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken. Alleszins blijft de verzoekende partij in gebreke dit op enige wijze *in concreto* uiteen te zetten, laat staan dit te onderbouwen. De verzoekende partij stelt nog

dat zij in België is geïntegreerd, maar deze niet nader gespecificeerde integratie mist de nodige concretisering, uitwerking en staving in het verzoekschrift en ter terechtzitting om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen.

De duur van haar verblijf in België, *in casu* 2 jaar sinds haar aankomst op 15 februari 2021 toen de verzoekende partij bijna zestien jaar oud was, is, gelet op wat voorafgaat, niet van die aard dat kan worden aangenomen dat zij dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat zij geen sterke voeling meer zou hebben met haar land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op haar verklaring dat zij nog contact heeft met haar familie (zie supra). Met een loutere verwijzing naar haar verblijf in Europa, zonder meer, maakt de verzoekende partij dan ook geenszins concreet aannemelijk dat zij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat zij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

De verzoekende partij duidt verder nergens *in concreto* aan dat er in haar hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Zij maakt niet aannemelijk dat zij zich Westerse gedragingen of opvattingen heeft eigen gemaakt waardoor zij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat zij om die reden dreigt te worden vervolgd of gevisieerd.

Gelet op het voorgaande, maakt de verzoekende partij, die nog maar twee jaar in België is en de meeste van haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat zij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. De verzoekende partij beweert ook nog dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als spion of ongelovige doch zij laat na deze bewering uit te werken of op enige wijze uiteen te zetten waarom men haar bij een terugkeer naar Afghanistan als 'spion' of 'ongelovige' zal beschouwen. Zij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen, dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt de verzoekende partij enig concreet element aan waaruit zou blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of als ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van de verzoekende partij naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. De verzoekende partij reikt echter in het kader van haar beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Uit haar verklaringen blijkt dat de verzoekende partij over een familienetwerk beschikt in Afghanistan en nog steeds in contact staat met haar familie (NPO, p.8). Er blijkt verder niet dat haar familie problemen heeft gekend, louter omwille van haar vertrek uit Afghanistan of haar verblijf in Europa.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat zij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

7.4. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren

vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat de verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen; ze toont niet aan dat ze bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij ze niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

7.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij haar voorgehouden herkomst uit Roshakhel, behorend tot Laghorjo, in het district Kot, in de provincie Nangarhar niet aannemelijk maakt, noch dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waarvoor, gelet op de mate van het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waarvoor, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of zij afkomstig is of kan verblijven in een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is het hierboven vermelde artikel wordt geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoekende partij dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te

stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat en voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS